

Arrest

nr. 253 837 van 30 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X, wettelijk vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordiger X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juli 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 maart 2020 en op 15 september 2020 actualiseert de verzoekende partij de aanvraag vermeld in punt 1.1.

1.3. Op 12 januari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.07.2019 werd ingediend en op data van 17.03.2020 en 15.09.2020 werd geactualiseerd door :

K.D. (...) (...)

Wettelijk vertegenwoordiger van:

K.E. (...) (...)

Nationaliteit: Albanië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 01.07.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 10.04.2017 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 15.10.2018 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedures – namelijk één jaar en iets meer dan zes maanden voor de eerste en één jaar en zes maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De bewering van haar raadsman dat haar asielprocedure inclusief de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, uiteindelijk meer dan vijf jaar geduurd zou hebben, mist dan ook elke grond en is foutief. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor geweld en bedreigingen indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor geweld en bedreiging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Albanië (waar het politiek en sociaaleconomisch klimaat nog steeds niet gezond zou zijn en waar de situatie nog steeds onveilig en vijandig zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van haar persoonlijke situatie of omstandigheden.

Betrokkene verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Echter, deze verwijzing kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene die de Albanese nationaliteit heeft.

Bovendien is dit een algemeen advies dat niet wordt toegepast op de eigen situatie van betrokkene. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat haar kind reeds Nederlandse les zou volgen, dat haar kind de moedertaal van het thuisland niet zou kunnen spreken en dat haar dochter geen enkele band met het thuisland zou hebben. Echter, we merken op dat het kind waarnaar betrokkene verwijst, haar oudste dochter, zes jaar wordt op 12.01.2021, ze volgt momenteel dus nog steeds kleuteronderwijs. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar kind geen enkele band met Albanië zou hebben, noch dat ze een zodanige taalen culturele achterstand zou hebben dat ze in Albanië haar basisonderwijs niet zou kunnen opstarten. Hoewel haar dochter niet in Albanië geboren is, heeft ze wel via haar ouders een band met Albanië. Haar ouders hebben immers de Albanese nationaliteit en zijn in Albanië geboren. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat verzoekster haar kind tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekster nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad en ze dus moet hebben beseft dat haar verblijf en dat van haar dochter in België slechts voorlopig was. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat haar verblijf precair was en dat de scholing van haar dochter hier mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was. Zij diende haar kind tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door haar haar moedertaal aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom haar dochter, die slechts zes jaar is, het Albanees niet zou kunnen leren of niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal temeer daar zij haar basisonderwijs nog dient op te starten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar dochter in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar dochter hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind (in casu sinds 01.09.2020) steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van haar kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat haar dochter in België naar de kleuterschool ging, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat zij en haar echtgenoot bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Bovendien kan er redelijkerwijs van uit gegaan worden dat haar dochter, gelet op haar nog jonge leeftijd, nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor haar dochter. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat haar dochter bij een terugkeer niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van haar ouders en opgenomen binnen haar ruimer familiaal kader, kan opgroeien. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene beroept zich op het feit dat haar gezin volledig

verankerd zou zijn in de Belgische maatschappij en dat het gezin ten zeerste ontwricht zou worden indien ze dienen terug te keren. De familie zou uit elkaar gescheurd worden waardoor er een gezinsleven onmogelijk zou zijn en dit zou een inbreuk vormen op artikel 8 EVRM. Bij een beslissing dient volgens betrokkene rekening gehouden te worden met het sociaal en economisch welzijn dat zij in ons land zou hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene in België samenwoont met haar echtgenoot (dhr. B.V. (...)) en hun twee andere kinderen (K.R. (...) en K.R. (...)) die echter geen deel uitmaken van huidige aanvraag 9bis. We stellen vast dat geen enkel gezinslid over verblijfsrecht in België beschikt en dat zij aldus samen kunnen terugkeer naar Albanië waardoor er van een verbreking van de gezinseenheid geen sprake is. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat haar jongere broer (H.J. (...)) en haar jongere zus (H.F. (...)) in 2015 naar België kwamen. Het is niet duidelijk of zij momenteel nog steeds in België verblijven. In huidige aanvraag 9bis beroept betrokkene zich echter niet op de aanwezigheid van haar broer en zus, ze worden gewoonweg niet vermeldt. Dit wijst niet op het bestaan van hechte banden tussen betrokkenen. Uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielpprocedure blijkt dat zowel betrokkene als haar echtgenoot nog verschillende familieleden hebben in het land van herkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkele verklaring voorlegt. Zij legt enkel vier werkbeloftes voor die zich ook enigszins uitspreken over haar integratie. Betrokkene toont aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale en affectieve banden buiten haar kerngezin opbouwde. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene verwijst eveneens naar haar medische problematiek. Bij huidige aanvraag 9bis wordt echter geen enkel medisch stuk voorgelegd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat haar medische problematiek reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Deze ongegronde beslissing ging bovendien gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 15.10.2018. Op 15.03.2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de ongegronde beslissing van de dienst 9ter dd. 05.10.2018. Haar medische problematiek kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De raadsman van betrokkene beweert dat er in casu sprake zou zijn van een verblijf en opeenvolgende procedure van meer dan twintig jaar. Echter, deze bewering strookt niet met de objectieve informatie uit het administratief dossier van betrokkene. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op

06.09.2014 naar België kwam, zij diende twee asielaanvragen in en één aanvraag 9ter. De bewering dat er sprake zou zijn van een verblijf en opeenvolgende procedure van meer dan twintig jaar kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar ze niet op de waarheid berust.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Verder meent de advocaat van betrokkene dat zijn cliënte volgens artikel 9 van de wet van 1980 haar verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving voornamelijk niet het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Betrokkene haalt aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert niet dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Het argument dat betrokkene onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden, ter staving waarvan ze verschillende werkbeloftes voorlegt, kan niet aanvaard worden als buitengewone daar een tewerkstelling enkel toegestaan werd zolang haar asielprocedure niet afgesloten was. Vermits haar asielprocedure werd afgesloten op 10.04.2017 verviel op dat ogenblik eveneens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij hier wil werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Ook vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke haar in haar huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van haar verblijf." Het is niet mogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring gehad zou hebben met de strafrechter, dat er lastens haar geen strafonderzoek hangende zou zijn waardoor er dus geen sprake kan zijn van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2014 in België zou verblijven, dat zij reeds volledig ingeburgerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat zij reeds Nederlandse opleiding gevolgd zou hebben en inburgeringscursussen, dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet, dat zij ondertussen de Nederlandse taal machtig zou zijn, dat zij ten zeerste werkbereid zou zijn om haar gezin te kunnen onderhouden, dat zij bereid zou zijn een knelpuntberoep uit te oefenen, dat zij bereid zou zijn een plaats op de arbeidsmarkt in te nemen indien dit van haar verlangd zou worden, dat zij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat zij zeer sterke sociale banden met België ontwikkeld zou hebben, dat zij verschillende werkbepoftes voorlegt evenals haar attest van inburgering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Met de voorgelegde attesten die betrokkene hebben op dhr. K.V. (...) (met name zijn attest van inburgering, zeven deelcertificaten Nederlandse taallessen en een certificaat van richtgraad1 Nederlands) wordt geen rekening gehouden daar hij geen deel uitmaakt van huidige aanvraag 9bis die uitsluitend voor zijn echtgenote en hun oudste dochter werd ingediend."

1.4. Op 12 januari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Mevrouw,
K.D. (...) (...)
nationaliteit: Albanië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig dagen na de kennisgeving

*Betrokkene dient vergezeld te worden door:
K.E. (...), geboren (...), nationaliteit: Albanië*

REDEN VAN BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

De laatste asielprocedure van betrokkene werd negatief afgesloten op 10.04.2017, betrokkene betekende het bijhorende bevel om het grondgebied te verlaten op 20.04.2017. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het verzoekschrift bevat vijf middelen. De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht in elk middel, van het redelijkheidsbeginsel in het eerste, tweede en vierde middel, van het zorgvuldigheidsbeginsel in het tweede en het vierde middel, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in het eerste tot en met het vierde middel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in het eerste en derde middel en in samenhang met artikel 13 van het EVRM in het vijfde middel. In het tweede en vierde middel voert de verzoekende partij nog de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur. Daarnaast blijkt dat zij in het tweede middel wijst op het verbod van discriminatie en gewag maakt van een schending van het gelijkheidsbeginsel. Uit de bespreking van het eerste middel en het tweede middel blijkt tot slot nog dat de verzoekende partij het redelijkheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM geschonden acht.

De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

- de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen*
- de duur van de gevoerde procedures is onvoldoende om als onredelijk lang beschouwd te worden*
- de problemen in het land van herkomst worden niet bewezen een schending van art. 3 EVRM is niet bewezen*
- er is geen bewijs dat verzoeker wegens geweld en onderdrukking zijn land van herkomst diende te verlaten*
- een schending art. 8 EVRM is niet bewezen*
- de overige elementen inzake integratie edm. worden niet onderzocht omdat zij behoren tot de gegrondheidsfase*
- er kan geen rekening gehouden worden met de attesten die betrekking hebben op haar partner Vosjan KECI*

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster verblijft effectief in België, heeft zich goed geïntegreerd en is hier ondertussen bijna 7 jaar. Ook haar gezin weze haar man en kind zijn hier.

Verzoekster meent in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met alle belangrijke elementen die aanleiding dienen te geven tot een legaal verblijf in hoofde van verzoekster.

Het is volkomen ten onrechte dat er wordt gesteld in de bestreden beslissing dat er geen rekening kan gehouden worden met de ingeroepen redenen van geweld en onderdrukking in het land van herkomst, aangezien geen bewijzen voorliggen, dit terwijl de asielaanvraag van andere personen uit Albanië wél is aanvaard geworden, en aanvaard wordt dat zij ingevolge hun statuut onmogelijk kunnen terugkeren naar het land van herkomst.

In deze omstandigheden verzoekster verplichten om naar haar geboorteland terug te keren om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen is totaal onredelijk en in strijd met art. 3 en 8 EVRM.

Indien met alle elementen geen rekening kan gehouden worden, weze enerzijds de humanitaire situatie hier in België en anderzijds de redenen op basis van dewelke verzoekster en haar gezin nnaar België zijn gevlucht teneinde zich in veiligheid te kunnen stellen, en tenslotte alle overige elementen die

worden aangehaald, zo ondermeer de situatie van de man van verzoekster,, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consultaat/ambassade in het buitenland noch andere elementen kunnen leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW in de mate dat het toepassingsgebied van dit artikel dermate wordt ingeperkt dat het geen toepassing meer kan vinden in het geval van verzoekster.”

En:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat het niet indienen van een asielaanvraag niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster met België heeft.

Het feit dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend op basis van de criteria van de Conventie van Genève en deze werd afgewezen, doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van enige asielaanvraag en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België thans niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat de asielaanvraag van verzoekster werd verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde elementen, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als grond voor regularisatie.

De bewering alsof er geen bewijzen zijn voorgelegd betreffende de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst, ontslaat verweerster niet om zelf een afdoende en grondig onderzoek te verrichten desgevallend.

Dat bovendien in de bestreden beslissing al te absoluut wordt geargumenteed waar er wordt vermeld dat er geen bewijzen voorliggen inzake geweld en onderdrukking in het land van herkomst, terwijl nochtans de procedure art. 9 BIS VW nu juist gestemd is om op basis van humanitaire redenen regularisatie van verblijf te bekomen.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld en ook de ingeroepen onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst dit gezien de aanwezigheid van minstens één minderjarig kind die in België is geboren en hier sedert vele jaren verblijft.

Dat er een zeer goede band is tussen verzoekster en haar kinderen en zij haar kind elke dag ziet, bij zich heeft, er contact mee heeft en dit tot grote tevredenheid van het kind zelf en ook van verzoekster.

Dat dient vastgesteld dat verzoekster reeds bijna 7 jaar in België verblijft zonder legaal verblijf, doch anderzijds zij en haar gezin hun volledig leven in België hebben georganiseerd en deel zijn gaan uitmaken van de Belgische maatschappij en blijkens de voorgelegde stukken ook in de toekomst effectief een actieve rol kunnen gaan innemen door een onmiddellijke tewerkstelling, en het wenselijk voorkomt dat verzoekster tevens legaal verblijf bekomt, en zodoende het nodige kan doen teneinde eigen inkomsten te verwerven.

Dat het buiten de wil is van verzoeker dat dit niet is kunnen doorgaan.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoekster steeds de wil om te werken heeft gehad en bereid is om deze desgewenst onmiddellijk aan te tonen.

Dat het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat om zelfde redenen als voormeld ook het medegaande bevel om het grondgebied te verlaten, dient vernietigd te worden.”

En:

“Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat verzoekster tot op heden in België verblijft en zodoende dienstig zich kan beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook belang heeft bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk geenszins afdoende gemotiveerd is geworden.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekster om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RW te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk en dus niet zou kunnen behandeld worden.

De redenen die door verzoekster werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing worden alle ingeroepen elementen zomaar aan de kant ge-schoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen;

Dat er bovendien sprake is van een afwijzing zonder echt onderzoek, waarmee de verwerende partij geenszins heeft voldaan aan haar plichten terzake bij de afhandeling van een aanvraag regularisatie."

En:

"Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoeker haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen.

Dat het jarenlang verblijf van verzoekster op het Belgisch grondgebied en medegaande sterke integratie en onmogelijkheid tot terugkeer in haren hoofde alleszins in hoofde van diens kind als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat verzoekster omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- *er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen verschillende jaren*
- *de verzoekster is totaal verankerd en ook haar gezin weze haar kind en partner wonen in België.*
- *er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid en verzoekster kan onmiddellijk haar bijdrage leveren, aan de maatschappij*
- *er is de totale onmogelijkheid tot terugkeer niet enkel door de gebeurtenissen van destijds, maar ook door de ondertussen verstreken tijd en aanwezigheid van het minderjarig kind*

Dat ingeval verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren verzoekster haar situatie en deze van haar kind ten zeerste ontwricht zal zijn.

" Voorde toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. "

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekster geenszins gebaat zijn bij het terug naar ALBANIE moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekster bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in diens persoonlijke ontwikkeling en misschien zelfs gedood zal worden,”

En:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Dat de situatie tot op heden in het land van herkomst er een is van willekeurig geweld waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid na al die tijd een reëel risico op bedreiging loopt.

Dat alle personen die gedurende lange tijd afwezig zijn geweest als verdacht worden beschouwd door het regime met alle nadelige gevolgen vandien.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW met motivering op basis van art. 7 WV er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekster.”

3.2. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van dit beginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit beginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, en in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.6. De verzoekende partij betoogt in een eerste middel vooreerst dat zij effectief in België verblijft, hier goed geïntegreerd is en hier ondertussen bijna 7 jaar is, dat ook haar gezin, met name haar man en kind, hier zijn. Zij meent voorts dat de bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel daar er geen rekening wordt gehouden met alle belangrijke elementen die aanleiding dienen te geven tot een legaal verblijf. Zij stelt dat er volkomen ten onrechte wordt gesteld dat er geen rekening kan worden gehouden met de ingeroepen redenen van geweld en onderdrukking in het land van herkomst, aangezien geen bewijzen voorliggen, dit terwijl de asielaanvraag van andere personen uit Albanië wel is aanvaard en aanvaard wordt dat zij ingevolge hun statuut onmogelijk kunnen terugkeren naar het land van herkomst, dat in deze omstandigheden haar verplichten om naar haar geboorteland terug te keren om een aanvraag in te dienen totaal onredelijk is en strijdig met de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Vervolgens vraagt de verzoekende partij zich af, indien met alle elementen, met name enerzijds de humanitaire situatie hier in België en anderzijds de redenen waarom zij en haar gezin naar België zijn gevlucht teneinde zich in veiligheid te kunnen stellen alsook alle overige elementen, zoals de situatie van haar echtgenoot, geen rekening kan worden gehouden, welke elementen of samenhangende elementen dan wel kunnen leiden tot regularisatie op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Er rest volgens haar eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van voormelde bepaling als noch de humanitaire situatie op zich, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland, noch andere elementen kunnen leiden tot regularisatie van verblijf. Zij meent dan ook dat er sprake is van een manifeste schending van de *ratio legis* van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in de mate dat het toepassingsgebied van dit artikel wordt ingeperkt dat het geen toepassing meer kan vinden in haar geval.

In een tweede middel stelt de verzoekende partij dat reeds werd geoordeeld dat het niet indienen van een asielaanvraag niets afdoet aan een gebeurlijke onmogelijkheid om terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die zij heeft met België, dat het feit dat zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en deze werd afgewezen, niets afdoet aan alle redenen die in haar aanvraag tot regularisatie werden aangehaald en aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing, dat de redenen aangehaald in de aanvraag tot regularisatie geenszins beoordeeld zijn in het kader van enige asielaanvraag en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog een nieuwe beoordeling zich opdringt in het kader van deze procedure, aangezien het voorwerp en de finaliteit verschillend zijn. Zij stelt dat het niet is omdat zij niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans haar situatie in haar herkomstland en haar situatie in België niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat de verwerende partij omdat haar asielaanvraag werd verworpen, thans in het kader van deze procedure, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de ingeroepen redenen. De verzoekende partij meent dat niet afdoende en *in concreto* wordt gemotiveerd waarom de door haar aangehaalde elementen niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als grond voor regularisatie. De bewering alsof er geen bewijzen zijn vorgelegd betreffende de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst, ontslaat de verwerende partij, volgens de verzoekende partij, niet om zelf een afdoende en grondig onderzoek te verrichten. Zij meent dat in de bestreden beslissing bovendien al te absoluut wordt geargumenteed dat er geen bewijzen voorliggen inzake geweld en onderdrukking in het land van herkomst, terwijl nochtans de procedure *9bis* van de Vreemdelingenwet juist bestemd is om op basis van humanitaire redenen regularisatie van verblijf te bekomen. Zij stelt dat in alle redelijkheid de situatie dient te worden beoordeeld, ook de ingeroepen onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst dit gezien de aanwezigheid van minstens één minderjarig kind dat in België is geboren en hier sedert vele jaren verblijft. De verzoekende partij stelt dat er een zeer goede band is tussen haar en haar kinderen en zij hen elke dag ziet, bij zich heeft, er contact mee heeft en dit tot grote tevredenheid van de verzoekende partij en de kinderen zelf. Volgens de verzoekende partij dient vastgesteld te worden dat zij bijna 7 jaar in België verblijft zonder legaal verblijf, doch dat zij en haar gezin hun volledige leven in België hebben georganiseerd en deel uitmaken van de Belgische maatschappij en blijkens de vorgelegde stukken ook in de toekomst effectief een actieve rol kunnen gaan innemen door een onmiddellijke tewerkstelling, en het wenselijk voorkomt dat zij tevens legaal verblijf bekomt en zodoende het nodige kan doen teneinde eigen inkomsten te verwerven, dat het buiten haar wil is dat dit niet is kunnen doorgaan, dat hiermee ten volle rekening dient te worden gehouden, te meer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie en het feit dat zij steeds de wil om te werken heeft gehad en bereid is om deze desgewenst onmiddellijk aan te tonen, dat het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient beschouwd te worden als zijnde voldoende grond voor regularisatie. Zij wijst er nog op dat nergens in de beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van de ingeroepen elementen, dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

In een derde middel wijst de verzoekende partij erop dat zij tot op heden in België verblijft en zich dienstig kan beroepen op artikel *9bis* van de Vreemdelingenwet, dat het voorwerp erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgische grondgebied te regulariseren en dat om in België de aanvraag in te dienen, buitengewone omstandigheden dienen te worden ingeroepen. Zij meent dat het afwijzen van haar aanvraag als onontvankelijk geenszins afdoende gemotiveerd is, dat er voor haar geen enkel beletsel bestaat om een aanvraag op grond van artikel *9bis* van de Vreemdelingenwet in te dienen en zich hierbij te beroepen op buitengewone omstandigheden, dat niet elke aanvraag *a priori* kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk en dus niet zou kunnen behandeld worden, dat de redenen die door haar werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie dan ook nooit afdoende werden beantwoord en de bestreden beslissing in strijd is met artikel *9bis* van de Vreemdelingenwet in de mate hiermee geen rekening wordt gehouden. Zij meent eveneens dat deze argumentatie manifest strijdt met voornoemde bepaling waar niet wordt overgegaan tot een onderzoek ten gronde. Zij stelt dat in de bestreden beslissing alle ingeroepen elementen zomaar aan de kant worden geschoven wat totaal onredelijk is, dat er dan ook *prima facie* een verkeerde invulling is van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in de zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in geen mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen, dat er bovendien sprake is van een afwijzing zonder echt onderzoek, waarmee de verwerende partij geenszins heeft voldaan aan haar plichten bij de afhandeling van een aanvraag tot regularisatie.

Ter gelegenheid van het vierde middel stelt de verzoekende partij dat ten onrechte de ingeroepen redenen worden afgewezen en gesteld dat zij haar aanvraag kan indienen in het herkomstland, dat het jarenlang verblijf op het Belgische grondgebied en medegaand de sterke integratie en onmogelijkheid tot terugkeer in haar hoofde, alleszins in hoofde van haar kind, als buitengewone omstandigheden dienen te worden aangenomen. Zij wijst erop dat zij omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijk band heeft, dat er een verblijfsduur is van ondertussen meerdere jaren, dat zij totaal verankerd is en ook haar gezin in België woont, dat er sprake is van een zeer goede integratie en werkbereidheid en dat zij onmiddellijk haar bijdrage kan leveren aan de maatschappij alsook dat er een totale onmogelijkheid is tot terugkeer niet enkel door de gebeurtenissen van destijds maar ook door de ondertussen verstreken tijd en aanwezigheid van het minderjarig kind, dat in geval zij naar haar land van herkomst dient terug te keren haar situatie en dat van haar kind ten zeerste ontwricht zal worden, dat haar belangen geenszins gebaat zijn bij een terugkeer naar Albanië om aldaar een aanvraag in te dienen, dat integendeel, zij bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in haar persoonlijke ontwikkeling en misschien zelfs gedood zal worden.

3.7. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar betoog er deels aan voorbij gaat dat met de bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk werd verklaard daar de door haar in haar aanvraag aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen in het land van herkomst, en niet het weigeren van het regulariseren van het verblijf.

De verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met alle belangrijke elementen die aanleiding dienen te geven tot een legaal verblijf. De Raad wijst vooreerst opnieuw op bovenstaande vaststelling en stelt daarnaast vast dat ook met betrekking tot de beoordeling van het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden waardoor de aanvraag niet in het herkomstland kan worden ingediend, de verzoekende partij geenszins concreet aantoont met welke relevante belangrijke elementen die zij had aangehaald in haar aanvraag de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden. In zoverre zij wenst te wijzen op het feit dat zij effectief in België verblijft, hier goed geïntegreerd is en hier ondertussen bijna 7 jaar is, dat ook haar gezin, met name haar man en kind, hier zijn, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij met deze elementen rekening heeft gehouden, doch geoordeeld heeft dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in Albanië. Door louter opnieuw te wijzen op deze elementen toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zijn.

Voorts wijst de Raad erop dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing geenszins blijkt dat met de ingeroepen redenen van geweld en onderdrukking in het land van herkomst geen rekening wordt gehouden aangezien er geen bewijzen voorliggen, doch wel dat deze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden omdat het aan de verzoekende partij is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren en zij echter geen bewijzen voor de bewering van vrees voor geweld en bedreigingen in Albanië voorlegt. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat het foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onterecht is om een voorgehouden vrees voor geweld in het land van herkomst niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheden indien hiervan geen begin van bewijs voorligt. Bovendien gaat zij ook met haar betoog, alsook met het betoog dat de asielaanvraag van andere personen uit Albanië wel is aanvaard en aanvaard wordt dat zij ingevolge hun statuut onmogelijk kunnen terugkeren naar het land van herkomst, voorbij aan de motieven dat haar asielaanvragen werden afgewezen en dat zij geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die zij reeds tijdens de asielprocedures naar voren bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties, waardoor de elementen ter ondersteuning van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geen andere beoordeling rechtvaardigen. Gezien de asielaanvragen van de verzoekende partij werden geweigerd kan zij niet dienstig verwijzen naar de situatie van onderdanen van Albanië waarvan het verzoek om internationale bescherming werd aanvaard waarbij aldus vastgesteld werd in het kader van de asielprocedure dat zij niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst. Gelet op voormelde vaststellingen toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat in deze omstandigheden haar verplichten om naar haar geboorteland terug te keren om een aanvraag in te dienen totaal onredelijk is en strijdig met de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.8. Waar de verzoekende partij zich afvraagt indien met alle door haar aangevoerde elementen geen rekening kan worden gehouden, welke elementen of samenhangende elementen dan wel kunnen leiden

tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en stelt dat enkel de vaststelling rest dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van voormelde bepaling als noch de humanitaire situatie op zich, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland, noch andere elementen kunnen leiden tot regularisatie van verblijf, wijst de Raad er opnieuw op dat de bestreden beslissing geen weigering van regularisatie betreft doch wel het onontvankelijk verklaren van de regularisatieaanvraag bij gebrek aan aangetoonde buitengewone omstandigheden waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst. In zoverre zij zich zou afvragen indien met de door haar aangevoerde elementen geen rekening kan worden gehouden welke elementen of samenhangende elementen dan wel kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, gaat zij eraan voorbij enerzijds dat de door haar aangevoerde elementen wel degelijk werden beoordeeld doch niet aanvaard als buitengewone omstandigheid en anderzijds dat het loutere feit dat de door haar aangehaalde omstandigheden *in casu* niet aanvaard worden als het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden waarom zij haar aanvraag niet kan indienen in het herkomstland, niet leidt tot de vaststelling dat geen enkele omstandigheid aanvaard wordt/kan worden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt in dit licht ook dat het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

De Raad wijst er nog op dat het aantonen van de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland net de invulling betreft van de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden conform artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In de mate de verzoekende partij zou menen dat niemand kan voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen in het buitenland niet aanvaard wordt, kan zij gevolgd worden, doch stelt de Raad vast dat uit de eerste bestreden beslissing geenszins blijkt dat een dergelijke onmogelijkheid werd vastgesteld doch niet werd aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat er sprake is van een manifeste schending van de *ratio legis* van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de mate dat het toepassingsgebied van dit artikel wordt ingeperkt dat het geen toepassing meer kan vinden in haar geval.

3.9. Waar de verzoekende partij betoogt dat het niet indienen van een asielaanvraag niets afdoet aan een gebeurlijke onmogelijkheid om terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die zij heeft met België, kan zij gevolgd worden, doch is een dergelijk betoog niet dienstig. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt geenszins dat de aangevoerde omstandigheden niet aanvaard worden als een bewijs dat de verzoekende partij niet kan terugkeren naar het geboorteland om de enkele reden dat zij geen asielaanvraag zou hebben ingediend. Bovendien heeft de verzoekende partij wel degelijk een asielaanvraag ingediend, zoals ook aangegeven in de eerste bestreden beslissing.

Ook in zoverre de verzoekende partij meent dat het loutere feit dat zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en deze werd afgewezen, niets afdoet aan alle redenen die in haar aanvraag tot regularisatie werden aangehaald en aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing, kan zij gevolgd worden, doch gaat zij met een dergelijk betoog opnieuw voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing geen beslissing tot weigering van een verblijfsmachtiging betreft, doch enkel het onontvankelijk bevinden van de aanvraag. Bovendien, in zoverre zij zou menen dat het loutere feit dat zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en deze werd afgewezen, geen afbreuk doet aan het feit dat er alsnog buitengewone omstandigheden aanwezig kunnen zijn, kan zij eveneens gevolgd worden. Echter blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing geenszins

dat alle door haar aangevoerde omstandigheden niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden waarom zij de aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst om de enkele reden dat haar asielaanvraag werd afgewezen. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom de door de verzoekende partij aangevoerde omstandigheden niet aanvaard werden als buitengewone omstandigheden waarom zij de aanvraag niet kan indienen in land van herkomst.

De verzoekende partij voert voorts aan dat de redenen die werden aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf geenszins reeds beoordeeld zijn in het kader van enige asielaanvraag, en dat zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, er zich dan nog een nieuwe beoordeling opdringt in het kader van de regularisatieprocedure, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn. Zij stelt dat het niet is omdat zij niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans de situatie in het herkomstland en haar situatie in België niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen, en nog minder dat de gemachtigde, omdat haar asielaanvraag werd verworpen, thans in het kader van de regularisatieprocedure geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

De Raad wijst er in de eerste plaats opnieuw op dat het bekomen van een regularisatie thans niet aan de orde is in het kader van een beslissing met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de verzoekende partij wel degelijk elementen met betrekking tot de situatie in haar thuisland en de situatie in België heeft mogen invoeren en dat de gemachtigde hierop ook is ingegaan in zijn motivering van de bestreden beslissing, minstens toont de verzoekende partij niet aan met welke elementen de verwerende partij geen rekening heeft gehouden of niet over heeft gemotiveerd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij de situatie in het thuisland niet meer zou mogen invoeren enkel omdat haar asielaanvraag werd verworpen. Dit wordt al helemaal niet gesteld met betrekking tot de situatie in België. Het betoog van de verzoekende partij in dit verband mist dan ook feitelijke grondslag. De Raad wijst erop dat het de verzoekende partij vrij stond de situatie in haar thuisland in te voeren, wat zij ook gedaan heeft. De verwerende partij heeft hieromtrent geoordeeld:

“Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 01.07.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 10.04.2017 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. (...)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor geweld en bedreigingen indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor geweld en bedreiging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedures naar voren bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Albanië (waar het politiek en sociaaleconomisch klimaat nog steeds niet gezond zou zijn en waar de situatie nog steeds onveilig en vijandig zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van haar persoonlijke situatie of omstandigheden.

Betrokkene verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Echter, deze verwijzing kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene die de Albanese nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies dat niet wordt toegepast op de eigen situatie van betrokkene. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM."

De verzoekende partij weerlegt voormelde motieven niet. Wanneer de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden haar problemen aanhaalt zoals reeds voorgelegd in de asielpcedure, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij verwijst naar de afgewezen asielaanvragen. Voorts blijkt uit bovenvermelde motieven dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, expliciet heeft geantwoord op het argument betreffende de situatie in haar land van herkomst, en deze niet heeft weerhouden, niet of minstens niet enkel omdat zij niet erkend werd als vluchteling, doch wel omdat de verwijzing naar de toestand in Albanië handelt over een algemene situatie in dat land en de verzoekende partij geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn of dat zij specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van haar persoonlijke situatie of omstandigheden. De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Tot slot wijst de Raad erop dat de verzoekende partij kan gevolgd worden in zoverre zij zou menen dat de elementen betreffende haar situatie in België niet beoordeeld werden in het kader van de asielaanvraag. De Raad stelt echter vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat al deze elementen beoordeeld werden, minstens toont de verzoekende partij niet aan met welke elementen geen rekening werd gehouden of omtrent welke elementen niet of niet afdoende werd gemotiveerd.

3.10. Waar de verzoekende partij betoogt dat niet afdoende en *in concreto* wordt gemotiveerd waarom de door haar aangehaalde elementen niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als grond voor regularisatie, gaat zij er opnieuw aan voorbij dat de *in casu* bestreden beslissing zich niet uitspreekt over de gronden tot regularisatie en geen beslissing tot weigering van de regularisatie betreft, doch wel het onontvankelijk verklaren van de aanvraag bij gebrek aan aangetoonde buitengewone omstandigheden waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan ingediend worden. De Raad verwijst in dit verband naar het hoger gestelde inzake de te onderscheiden ontvankelijkheids- en gegrondheidsfase bij het onderzoek van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en wijst erop dat de verwerende partij *in casu* de aanvraag onontvankelijk verklaart om reden dat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van deze wetsbepaling worden aangetoond, zodat een onderzoek van de gegrondheid daarover zich geenszins opdringt.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de bewering alsof er geen bewijzen zijn voorgelegd betreffende de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst, de verwerende partij er niet van ontslaat om zelf een afdoende en grondig onderzoek te verrichten, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat het gaat om een loutere bewering dat er geen bewijzen zijn voorgelegd betreffende de onmogelijkheid van een terugkeer naar het herkomstland. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk om welke redenen de aangevoerde redenen waaruit een onmogelijkheid zou moeten blijken terug te keren, niet kunnen aanvaard worden als bewijs hiervan. Voorts herhaalt de Raad dat het aan de verzoekende partij toekomt om duidelijk uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren over andere mogelijke beletsels, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, die eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat in de bestreden beslissing bovendien al te absoluut wordt geargumenteed dat er geen bewijzen voorliggen inzake geweld en onderdrukking in het land van herkomst, terwijl nochtans de procedure 9bis van de Vreemdelingenwet juist bestemd is om op basis

van humanitaire redenen regularisatie van verblijf te bekomen, toont zij geenszins aan dat afbreuk wordt gedaan aan het uiteindelijke doel van een regularisatieprocedure doordat in het kader van de wettelijke vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden indien een aanvraag wordt ingediend in België, door de verwerende partij wordt geoordeeld dat dergelijke omstandigheden niet worden aangetoond door het louter beweren, zonder voorleggen van bewijzen, dat zij vreest voor geweld en bedreigingen bij terugkeer.

3.11. De verzoekende partij betoogt voorts dat in alle redelijkheid de situatie dient te worden beoordeeld, ook de ingeroepen onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst dit gezien de aanwezigheid van minstens één minderjarig kind dat in België is geboren en hier sedert vele jaren verblijft. De verzoekende partij stelt dat er een zeer goede band is tussen haar en haar kinderen en zij hen elke dag ziet, bij zich heeft, er contact mee heeft en dit tot grote tevredenheid van de verzoekende partij en de kinderen zelf. Volgens de verzoekende partij dient vastgesteld te worden dat zij bijna 7 jaar in België verblijft zonder legaal verblijf, doch dat zij en haar gezin hun volledige leven in België hebben georganiseerd en deel uitmaken van de Belgische maatschappij en blijkens de voorgelegde stukken ook in de toekomst effectief een actieve rol kunnen gaan innemen door een onmiddellijke tewerkstelling, en het wenselijk voorkomt dat zij tevens legaal verblijf bekomt en zodoende het nodige kan doen teneinde eigen inkomsten te verwerven, dat het buiten haar wil is dat dit niet is kunnen doorgaan, dat hiermee ten volle rekening dient te worden gehouden, te meer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie en het feit dat zij steeds de wil om te werken heeft gehad en bereid is om deze desgewenst onmiddellijk aan te tonen, dat het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient beschouwd te worden als zijnde voldoende grond voor regularisatie.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij de door de verzoekende partij ingeroepen omstandigheden waaruit de verzoekende partij een onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst afleidt, met name de aanwezigheid van een minderjarig kind dat in België geboren is en hier reeds vele jaren verblijft, de band tussen de verzoekende partij en haar kind(eren), het jarenlange verblijf in België van de verzoekende partij, het deel uitmaken van het gezin van de verzoekende partij van de Belgische maatschappij, de mogelijkheid tot onmiddellijke tewerkstelling en werkbereidheid en de bereidheid dit onmiddellijk aan te tonen en de verregaande integratie, in ogenschouw heeft genomen doch heeft geoordeeld dat deze omstandigheden niet weerhouden kunnen worden als buitengewone omstandigheden waarbij de redenen hiervoor vermeld worden. Door louter opnieuw te wijzen op de elementen die zij reeds had aangehaald in haar aanvraag toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn. Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat het wenselijk voorkomt dat zij legaal verblijf bekomt en dat het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient beschouwd te worden als zijnde voldoende grond voor regularisatie, gaat de verzoekende partij er opnieuw aan voorbij dat met de eerste bestreden beslissing de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan aangetoonde buitengewone omstandigheden waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst en geen uitspraak wordt gedaan over de gronden tot regularisatie.

3.12. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat nergens in de beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van de ingeroepen elementen, dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden, herhaalt de Raad dat in de eerste bestreden beslissing niet wordt geoordeeld dat de ingeroepen elementen onvoldoende zijn voor regularisatie doch dat de omstandigheden die worden ingeroepen om aan te tonen waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen in het herkomstland niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In zoverre de verzoekende partij zou menen dat de door haar ingeroepen elementen in cumulatie wel aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden waarom zij de aanvraag niet kan indienen in Albanië en dat de verwerende partij hierover niet heeft gemotiveerd, merkt de Raad vooreerst op dat de verwerende partij wel degelijk alle elementen los van elkaar heeft beoordeeld, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan, alsook het geheel in ogenschouw heeft genomen doch geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen in het buitenland. Zoals blijkt uit onderhavig arrest, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij, de in de aanvraag aangevoerde elementen elk op zich en los van elkaar én in hun samenhang bekeken, op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft beoordeeld en tot de conclusie is gekomen dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen

die haar zouden toelaten om haar aanvraag ten uitzonderlijke titel in België in te dienen in plaats van via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekende partij toont overigens niet aan op welke wijze de aanvoerde omstandigheden, niettegenstaande ze elk afzonderlijk niet aantonen dat de aanvraag niet kan ingediend worden in het buitenland, in samenhang wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormen.

3.13. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij tot op heden in België verblijft en zich dienstig kan beroepen op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat in de eerste bestreden beslissing niet wordt ontkend dat de verzoekende partij in België verblijft en geenszins wordt gesteld dat zij zich niet dienstig op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan beroepen omwille van een verblijf in België. Evenmin wordt naar aanleiding van onderhavig beroep vastgesteld dat de verzoekende partij niet langer op het grondgebied verblijft of dat zij geen belang zou hebben bij het beroep.

Betreffende het betoog dat het afwijzen van haar aanvraag als onontvankelijk geenszins afdoende gemotiveerd is, dat er voor haar geen enkel beletsel bestaat om een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen en zich hierbij te beroepen op door de gemachtigde of de Raad te beoordelen buitengewone omstandigheden, wijst de Raad er vooreerst op dat de beoordeling van de buitengewone omstandigheden tot de exclusieve bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde behoort en dat de Raad hierover slechts een wettigheidstoetsing kan uitoefenen. Verder wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet belet is geworden haar aanvraag in te dienen, dat deze ook beoordeeld is geweest. De verzoekende partij heeft wel degelijk de mogelijkheid gehad om vanuit België een aanvraag in te dienen conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij de ontvankelijkheidsvoorwaarden werden nagegaan, doch werd vastgesteld dat één van de ontvankelijkheidsvoorwaarden niet vervuld waren, namelijk dat niet aangetoond werd dat er *in casu* sprake is van buitengewone omstandigheden. In de eerste bestreden beslissing wordt niet ontkend dat het voorwerp van de aanvraag bestaat uit het regulariseren van het actueel onregelmatig verblijf op het Belgische grondgebied, dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen en dat de verzoekende partij sedert vele jaren en tot op heden in België verblijft en ook 'belang' heeft bij de aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden – immers wordt de aanvraag niet onontvankelijk verklaard omwille van gebrek aan belang –, doch wordt aangegeven waarom *in casu* deze aanvraag onontvankelijk is, waarbij erop wordt gewezen dat de vereiste buitengewone omstandigheden niet worden aangetoond.

De verzoekende partij toont voorts geenszins aan dat elke aanvraag *a priori* wordt afgewezen als zijnde onontvankelijk en niet behandeld wordt.

3.14. Door enkel te stellen dat de door haar aangehaalde omstandigheden zoals de sterke binding met België en de verregaande integratie nooit afdoende beantwoord werden en de eerste bestreden beslissing in strijd is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de mate hiermee geen rekening werd gehouden, toont zij dit geenszins aan. Immers blijkt duidelijk uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat met haar binding met België en integratie rekening werd gehouden en hieromtrent werd gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat haar gezin volledig verankerd zou zijn in de Belgische maatschappij en dat het gezin ten zeerste ontwricht zou worden indien ze dienen terug te keren. De familie zou uit elkaar gescheurd worden waardoor er een gezinsleven onmogelijk zou zijn en dit zou een inbreuk vormen op artikel 8 EVRM. Bij een beslissing dient volgens betrokkene rekening gehouden te worden met het sociaal en economisch welzijn dat zij in ons land zou hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene in België samenwoont met haar echtgenoot (dhr. B.V. (...)) en hun twee andere kinderen (K.R. (...) en K.R. (...)) die echter geen deel uitmaken van huidige aanvraag 9bis. We stellen vast dat geen enkel gezinslid over verblijfsrecht in België beschikt en dat zij aldus samen kunnen terugkeer naar Albanië waardoor er van een verbreking van de gezinseenheid geen sprake is. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat haar jongere broer (H.J. (...)) en haar jongere zus (H.F. (...)) in 2015 naar België kwamen. Het is niet duidelijk of zij momenteel nog steeds in België verblijven.

In huidige aanvraag 9bis beroept betrokkene zich echter niet op de aanwezigheid van haar broer en zus, ze worden gewoonweg niet vermeldt. Dit wijst niet op het bestaan van hechte banden tussen betrokkenen. Uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure blijkt dat zowel betrokkene als haar echtgenoot nog verschillende familieleden hebben in het land van herkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkele verklaring voorlegt. Zij legt enkel vier werkbepaltes voor die zich ook enigszins uitspreken over haar integratie. Betrokkene toont aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale en affectieve banden buiten haar kerngezin opbouwde. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...)

De raadsman van betrokkene beweert dat er in casu sprake zou zijn van een verblijf en opeenvolgende procedure van meer dan twintig jaar. Echter, deze bewering strookt niet met de objectieve informatie uit het administratief dossier van betrokkene. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 06.09.2014 naar België kwam, zij diende twee asielaanvragen in en één aanvraag 9ter. De bewering dat er sprake zou zijn van een verblijf en opeenvolgende procedure van meer dan twintig jaar kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar ze niet op de waarheid berust.

(...)

Betrokkene haalt aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Het argument dat betrokkene onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden, ter staving waarvan ze verschillende werkbepaltes voorlegt, kan niet aanvaard worden als buitengewone daar een tewerkstelling enkel toegestaan werd zolang haar asielprocedure niet afgesloten was. Vermits haar asielprocedure werd afgesloten op 10.04.2017 verviel op dat ogenblik eveneens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkene een

verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij hier wil werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2014 in België zou verblijven, dat zij reeds volledig ingeburgerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat zij reeds Nederlandse opleiding gevolgd zou hebben en inburgeringscursussen, dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet, dat zij ondertussen de Nederlandse taal machtig zou zijn, dat zij ten zeerste werkbereid zou zijn om haar gezin te kunnen onderhouden, dat zij bereid zou een knelpuntberoep uit te oefenen, dat zij bereid zou zijn een plaats op de arbeidsmarkt in te nemen indien dit van haar verlangd zou worden, dat zij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat zij zeer sterke sociale banden met België ontwikkeld zou hebben, dat zij verschillende werkbeloftes voorlegt evenals haar attest van inburgering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Met de voorgelegde attesten die betrokkene hebben op dhr. K.V. (...) (met name zijn attest van inburgering, zeven deelcertificaten Nederlandse taallessen en een certificaat van richtgraad1 Nederlands) wordt geen rekening gehouden daar hij geen deel uitmaakt van huidige aanvraag 9bis die uitsluitend voor zijn echtgenote en hun oudste dochter werd ingediend.”

Uit bovenstaande motieven blijkt aldus dat de verwerende partij uitgebreid heeft gemotiveerd waarom de bindingen van de verzoekende partij met België en haar beweerde verregaande integratie naast de vaststelling dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag – vaststelling conform de rechtspraak van de Raad van State –, *in casu* ook geen buitengewone omstandigheid vormen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat de redenen die zij heeft aangehaald met betrekking tot haar sterke sociale bindingen met België en haar verregaande integratie nooit afdoende werden beantwoord en de eerste bestreden beslissing in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is in de mate waarin hiermee geen rekening wordt gehouden. Evenmin kan zij voorhouden dat in de eerste bestreden beslissing de vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant worden geschoven.

De verzoekende partij acht de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende, nauwkeurig en volledig, maar toont dit geenszins *in concreto* aan. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, slaagt zij er met haar betoog niet in de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. Zij toont niet aan dat de weergegeven motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn of op onzorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen. Zij kan gelet op de zeer uitgebreide motieven in de eerste bestreden beslissing die duiden waarom de opgeworpen omstandigheden niet aantonen dat de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen in het herkomstland, bezwaarlijk laten uitschijnen dat de aanvraag *a priori* wordt afgewezen als zijnde onontvankelijk en dus niet behandeld wordt.

Waar de verzoekende partij meent dat de argumentatie in de eerste bestreden beslissing in strijd is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde, gaat zij er opnieuw aan voorbij dat indien geen buitengewone omstandigheden kunnen worden vastgesteld, zoals *in casu*, de aanvraag als onontvankelijk moet worden afgewezen waardoor niet dient overgegaan te worden tot een onderzoek ten gronde. Het is immers pas indien vastgesteld kan worden dat de aanvraag op onontvankelijke wijze in België kan ingediend worden, dat de gemachtigde gehouden is over te gaan tot een onderzoek ten gronde van de aanvraag.

De verzoekende partij werpt voorts op dat er sprake is van een “*verkeerde invulling*” van de discretionaire bevoegdheid “*gezien deze in het verleden anders werd ingevuld*”, en verwachtte minstens een motivering waarom deze bevoegdheid thans anders wordt ingevuld en geen rekening wordt gehouden met tal van andere elementen. De verzoekende partij verduidelijkt echter geenszins waarop zij doelt met de stelling dat de discretionaire bevoegdheid in het verleden anders werd ingevuld. Het anders invullen in het verleden van de discretionaire bevoegdheid wijst er bovendien niet *ipso facto* op dat er bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing een verkeerde invulling werd gegeven aan deze bevoegdheid, daar het bijvoorbeeld mogelijk is dat in het verleden een verkeerde invulling werd gegeven. Voor zover dient te worden begrepen dat de verzoekende partij op dit punt verwijst naar de invulling door de instructie van 19 juli 2009, kan de verzoekende partij er niet naast kijken dat de bestreden beslissing stelt: “*Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van*

deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen." Aldus werd wel degelijk verduidelijkt waarom er op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing een van het verleden 'afwijkende' invulling is van de discretionaire bevoegdheid.

De Raad benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde, met name bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde minister over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de voormelde discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt (RvS 1 december 2011, nr. 216.651; RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Bijgevolg kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op de criteria van de betrokken instructie en de manier waarop de discretionaire bevoegdheid van de minister destijds werd ingevuld. Het is, gelet op de voormelde rechtspraak van de Raad van State, hoe dan ook objectief en redelijk verantwoord dat de gemachtigde de criteria van de instructie niet meer toepast.

3.15. Waar de verzoekende partij betoogt dat ten onrechte de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat zij haar aanvraag in het herkomstland kan indienen, dat het jarenlang verblijf op het Belgische grondgebied en medegaand de sterke integratie en onmogelijkheid tot terugkeer in haar hoofde, alleszins in hoofde van haar kind, als buitengewone omstandigheden dienen te worden aangenomen, dat zij omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijk band heeft, dat er een verblijfsduur is van ondertussen meerdere jaren, dat zij totaal verankerd is en ook haar gezin in België woont, dat er sprake is van een zeer goede integratie en werkbereidheid en dat zij onmiddellijk haar bijdrage kan leveren aan de maatschappij alsook dat er een totale onmogelijkheid is tot terugkeer niet enkel door de gebeurtenissen van destijds maar ook door de ondertussen verstreken tijd en aanwezigheid van het minderjarig kind, dat in geval zij naar haar land van herkomst dient terug te keren haar situatie en dat van haar kind ten zeerste ontwricht zal worden, dat haar belangen geenszins gebaat zijn bij een terugkeer naar Albanië om aldaar een aanvraag in te dienen, dat integendeel, zij bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in haar persoonlijke ontwikkeling en misschien zelfs gedood zal worden, is zij het louter oneens met de motieven van de eerste bestreden beslissing en beperkt zij zich tot het herhalen van de door haar in haar aanvraag aangevoerde elementen, doch toont zij geenszins aan op welke wijze de concrete motieven omtrent de door haar aangevoerde en hiervoor vermelde elementen foutief of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij toont met haar betoog ook niet aan dat met bepaalde elementen geen rekening werd gehouden, minstens verduidelijkt zij niet met welke concrete elementen de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden.

In de mate dat de verzoekende partij in het derde middel zonder meer artikel 3 van het EVRM citeert, wijst de Raad erop dat zij niet duidelijk maakt op welke manier dit relevant is. Bovendien blijkt dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing op voormeld artikel 3 is ingegaan.

3.16. Met haar betoog toont de verzoekende partij, mede gelet op voorgaande vaststellingen, geenszins aan dat de verwerende partij overging tot een "*afwijzing zonder echt onderzoek*" en dat zij niet voldaan heeft aan haar plichten bij de afhandeling van de aanvraag tot regularisatie.

3.17. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM *iuncto* artikel 13 van het EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad op wat volgt.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie met betrekking tot de subsidiaire bescherming, laat zij na uiteen te zetten op welke manier deze rechtspraak relevant zou zijn in het licht van een beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt dat de situatie tot op heden in het land van herkomst er een is van willekeurig geweld waardoor zij louter al door haar aanwezigheid na al die tijd een reëel risico loopt op bedreiging, dat alle personen die gedurende lange tijd afwezig zijn geweest als verdacht worden beschouwd door het regime met alle nadelige gevolgen vandien, dat door de verwerende partij dus diende overgegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn, meer bepaald diende zij zich ervan te vergewissen dat de verzoekende partij geen enkel risico loopt, ongeacht de geloofwaardigheid of de gegrondheid van haar asielaanvraag, een mensonwaardige behandeling te

ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar het herkomstland. Zij meent dat door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing inzake haar regularisatieaanvraag met motivering op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet er een manifeste schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde is, dat het automatisch afleveren van de bestreden beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, door de verwerende partij dient te gebeuren, dat indien deze beoordeling niet is gebeurd er een manifeste schending is van artikel 3 van het EVRM *inuncto* artikel 13 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld werd dat de verdragsstaten moeten toetsen of er sprake is van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dat dit *in casu* geenszins blijkt uit de motivering, wel integendeel, dat geen enkel onderzoek ter zake werd gedaan en er dus hieromtrent niet werd gemotiveerd, dat in elk geval nooit de actuele situatie in het land van herkomst is onderzocht alvorens het nemen van de bestreden beslissing, dat dit minstens niet blijkt uit de motivering.

De verzoekende partij gaat er vooreerst aan voorbij dat de “negatieve beslissing art. 9BIS VW” niet gegrond wordt op artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Voorts beperkt de verzoekende partij zich tot loutere beweringen betreffende de algemene veiligheidssituatie in Albanië en betreffende de stelling dat alle personen die gedurende lange tijd afwezig zijn geweest als verdacht worden beschouwd door het regime met alle nadelige gevolgen vandien, zodat zij geenszins aantoont welk belang zij heeft bij haar betoog dat de situatie in Albanië diende beoordeeld te worden.

In haar aanvraag heeft de verzoekende partij elementen met betrekking tot de situatie in het land van herkomst aangehaald en uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij omtrent deze aangehaalde elementen, mede in het licht van artikel 3 van het EVRM, heeft geoordeeld:

“Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 01.07.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 10.04.2017 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. (...)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor geweld en bedreigingen indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor geweld en bedreiging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Albanië (waar het politiek en sociaaleconomisch klimaat nog steeds niet gezond zou zijn en waar de situatie nog steeds onveilig en vijandig zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van haar persoonlijke situatie of omstandigheden.

Betrokkene verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Echter, deze verwijzing kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene die de Albanese nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies dat niet wordt toegepast op de eigen situatie van betrokkene. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM."

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Betreffende de door de verzoekende partij aangehaalde veiligheidssituatie voor haar persoonlijk en in het algemeen in Albanië heeft de verwerende partij er aldus op gewezen dat haar asielaanvragen werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien de verwerende partij niet enkel heeft verwezen naar de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus maar ook naar de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan de verzoekende partij bezwaarlijk laten uitschijnen dat in de bestreden beslissing niet werd ingegaan op het risico op een menonwaardige behandeling (los van de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielaanvraag).

De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk heeft het EHRM geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

Gelet op voormelde vaststellingen kon de verwerende partij omtrent de aangevoerde problemen in het verleden en betreffende de algemene veiligheidssituatie volstaan met de verwijzing naar de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad in het kader van de asielaanvragen van de verzoekende partij. Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij gehouden was de actuele situatie na te gaan, gaat zij eraan voorbij dat in de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent geoordeeld werd *"Betrokkene beweert dat zij vreest voor geweld en bedreigingen indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor geweld en bedreiging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielpcedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Ook de verwijzing naar de toestand in Albanië (waar het politiek en sociaaleconomisch klimaat nog steeds niet gezond zou zijn en waar de situatie nog steeds onveilig en vijandig zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van haar persoonlijke situatie of omstandigheden. Betrokkene verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Echter, deze verwijzing kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene die de Albanese nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies dat niet wordt toegepast op de eigen situatie van betrokkene. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."* Gelet op het feit dat het, zoals reeds meermaals aangegeven, in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf toekomt aan de verzoekende partij zelf om elementen aan te brengen en te bewijzen die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen, kon de verwerende partij in het licht van de beoordeling van artikel 3 van het EVRM volstaan met de verwijzing naar de asielaanvraag en voormelde motieven. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat haar beweringen betreffende de vrees voor geweld en bedreigingen niet gestaafd worden door enig bewijs, dat zij geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die niet weerhouden werden door de bevoegde asielinstanties, dat ook de verwijzing naar de toestand in Albanië niet kan weerhouden worden daar er geen persoonlijke bewijzen zijn dat haar leven in gevaar is of zij specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie

en dat het reisadvies niet van toepassing is op de verzoekende partij die de Albanese nationaliteit heeft en niet betrokken wordt op haar situatie.

Gelet op de in de bestreden beslissing weergegeven motieven betreffende de aangevoerde situatie in Albanië, waarbij gewezen wordt op de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, en het feit dat haar beweringen betreffende de vrees voor geweld en bedreigingen niet gestaafd worden door enig bewijs, dat zij geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die niet weerhouden werden door de bevoegde asielinstanties, dat ook de verwijzing naar de toestand in Albanië niet kan weerhouden worden daar er geen persoonlijke bewijzen zijn dat haar leven in gevaar is of zij specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie en dat het reisadvies niet van toepassing is op de verzoekende partij die de Albanese nationaliteit heeft en niet betrokken wordt op haar situatie, kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat er geen beoordeling is gebeurd door de verwerende partij en automatisch werd overgegaan tot het afleveren van een negatieve beslissing.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zou mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een vaag, niet onderbouwd betoog. Zij beperkt zich tot loutere en vage beweringen met betrekking tot de situatie in Albanië.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM wijst de Raad erop dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds vastgesteld dat zij geen schending van voormelde bepaling aantoonde.

Een schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.18. Het is duidelijk dat de verzoekende partij volhardt in de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden en zelf van oordeel is dat ze wel degelijk aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft aangehaald in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en dus niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aldus weliswaar blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch dat het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij aan de hand van deze andere eigen beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur zijn ruime discretionaire bevoegdheid in het kader van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft aangewend. Het is ook niet omdat de verwerende partij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaart, dat ze om die reden alleen kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is tewerk gegaan.

Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van het gelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

De beschouwingen van verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.19. Betreffende het bestreden bevel stelt de verzoekende partij enkel dat om dezelfde redenen als voormeld ook het meegaande bevel om het grondgebied te verlaten dient vernietigd te worden. De Raad wijst erop dat, zoals blijkt uit wat voorafgaat, de verzoekende partij geen gegronnd middel heeft aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Zij kan dan ook geenszins dienstig betogen dat het meegaande bevel om het grondgebied te verlaten om dezelfde redenen mee dient vernietigd te worden.

3.20. De middel zijn, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER